

589

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΤΟΥ ΠΑΛΑΙ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Διπλότυπον

Λογγραφοί

ΒΑΤΡΑΧΟΙ

ΣΚΩΜΜΑ

Κυρίως γαλάραι

Βρεχεχεχέξ
χοάξ χοάξ
Βρεχεχεχέξ
χοάξ χοάξ

PAR

ΜΟΙ

Mois Mai 1888

ΓΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΣΚΩΜΜΑΤΟΣ

ΔΙΟΝΥΣΟΣ	—	2
ΞΑΝΘΙΑΣ	υπηρέτης του	2
ΗΡΑΚΛΗΣ	—	3
ΧΑΡΩΝ	—	4
ΠΛΑΘΑΝΗ	—	5
ΠΑΝΔΟΚΕΤΤΡΙΑ	—	6
ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ	—	7
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ	ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ	8
ΠΛΟΥΤΩΝ	—	9
ΔΙΑΚΟΣ	—	10
Χορός Γυναικῶν	—	11
Χορός Βατράχων	—	12
Νεκρός τις	—	13

Σωάνης Η Ευαγγελία Αρχειολόγιον
 24
 κορινθίων
 έτους
 1894

ΒΑΤΡΑΧΟΙ

ΣΚΩΜΜΑ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΕΚ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Διόνυσος Ξανθίας.

ΞΑΝΘ. Έκ τῶν συνήθων νὰ εἰπῶ ἐπιθυμεῖτ' ἀφέντᾳ,
 γελᾶν ποιεῖν τοὺς θεατὰς δίχως πολλὴ κουθέντᾳ ;

ΔΙΟΝ. Νὴ Δι' μὴ εἴπῃς τίποτε γιὰτὶ στενοχωρία
 πολὺ μὲ πιάνει . . .

ΞΑΝΘ. Ἄφρευκτὰ θὰ 'ναί ἀπ' τὴν Καριά.
 Καὶ κουταμάρα δὲ καμμιά ;

ΔΙΟΝ. Οὐχὶ σοὶ λέγω ὄχι,
 παρ' ἀπ' τοῦ ὄμου σου τὴν μιὰ καὶ εἰς τὴν ἄλλη κόχη
 μετὰφερε τὸ φόντωμα.

ΞΑΝΘ. Ἄλλ' ἂν δὲν βοηθήσῃς
 ἀποπορδήσομαι Μὰ Δι'.

ΔΙΟΝ. Σκασμὸς νὰ σιωπήσῃς.
 Τὴν λίμνην γὰρ θὰ πλεύσωμεν τὴν τῆς Ἀχερουσίας,
 ποῦ τοὺς φλυάρους τιμωροῦν καὶ τὰς ἀνοησίας.

ΞΑΝΘ. Τὰ στρώματα δ' αὐτὰ ἐδῶ πῶς δύναμαι ἐπ' ὄνου
 νὰ φέρω ἐπὶ τοῦ ἑνὸς κ' ἐπὶ τοῦ ἄλλου ὄμου,
 ἄνευ ἀστείου κανενός, καθὼς ὁ τοῦ Φρυνίχου,
 συνείθιζε διὰ φωνῆς βροντῶδους καὶ εὐήχου
 μετακινεῖν τὰ ἐπιπλα ;

ΔΙΟΝ. Σκασμὸς σοῦ λέγω παῦσε.

ΞΑΝΘ. Ὁ σῆερος μου ἐσάπισε καὶ σὺ μοῦ λέγεις σκάσε ;

ΔΙΟΝ. Κι' ἐγὼ δὲ ὁ Διόνυσος ὁ τοῦ Σταμνίου γόνος
 στὸν ὄνον ἐὰν ἤμουνα, Νὴ Δί', κανένας πόνος
 οὔτε στὰ πόδια θὰ' πιανε οὔτε καὶ στὸ κεφάλι.

ΞΑΝΘ. Ἄφέντι περισσότερο δὲν κάνω τὸν χαμᾶλι.

ΔΙΟΝ. Ἄφου λοιπὸν ὁ γαῖδαρος δὲν σ' ὀφελεῖ καθόλου
 στὸν ὄμον σου φέρε κι' αὐτὸν καὶ μὴ μιλάς διόλου.

ΞΑΝΘ. Βαβαί ! παπαί !.. τρισάθλιος λοιπὸν στὰς Ἀργινοῦσας,
 δὲν ἐπολέμησα κι' ἐγὼ μὲ Ἑριννεῖς καὶ Μούσας ;
 Γιὰτὶ δὲν 'λευθερώσανε καὶ μένα μὲ τοὺς ἄλλους
 μὴ δὰ δὲν ἔδωγα κι' ἐγὼ μὲ τοὺς λοιποὺς πασσάλους ;

ΔΙΟΝ. Πανούργων πανουργώτερος κατὰθα καὶ μὴ κλαίῃς,
 ἐνταῦθ' ὁ γίγας κατοικεῖ τοῦπίκλην Ἡρακλέης
 τὴν θύραν ἄς κτυπήσωμεν. Παιδί, παιδί, ποῦ εἶσαι ;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ
 ΗΡΑΚ. Βάναυσος, ποῦτος βάναιτος, ἐτόλμητε κτυπήσαι
 τὴν θύραν ἑνὸς γίγαντος τοῦ τέκνου τῆς Ἀλκμήνης,

στην κεφαλήν σου πάραυτα θά ἐπιπέσ' ἡ μήνις.
τῆς τρομερᾶς ψυχῆς μου.

ΔΙΟΝ. (Ποιὸς εἶναι ;
ΕΑΝΘ. (Δὲν ἐννόησες ;)
ΔΙΟΝ. (Αὐτόνε ποῦ μουγγρίζει ;)
ΕΑΝΘ. (Πάρα πολὺ μ' ἐφόβισε)
ΕΑΝΘ. (Νῆ Δία ἐτρολλάθης)

(κατάλαβα πῶς γέρασες καὶ πῶς ἀπεκουτάθης)
ΗΡΑΚ. Ποσῶς δὲν δύναμαι, Μα Δι' τὰ γέλοια νὰ κρατήσω.

ΔΙΟΝ. Παρακαλῶ ἀφήστεμε, νὰ διασαφηνίσω,
πῶς ἦλθον καὶ ποῦ ἤμουνα, καὶ ποῦ ὑπάγω φίλε
κι' ἀμέσως διακοίνωσι στὸ Ῥαδαμάνη στεῖλε.

ΗΡΑΚ. Ζεῦ ! φίλιε ! καὶ ξένιε ! καὶ νεφεληγερέτα !!
ἐριγδοῦπ' ἀστεροπητά ! κατέβα κι' ἔλα δέτα·
βλακειᾶς, ῥόπαλα, δοράς, γυναίκεια ἄπανωφόρια
γιὰ νὰ σὲ πιάσῃ μονομιᾶς ὄλον ἢ στενωχώρια.
Καὶ πόθεν ἦλθες καὶ ποῦ πᾶς τί κωμωδία παίζεις ;

ΔΙΟΝ. Κλεισθένει ἐπεβάτευον. Πάρα πολὺ μ' ἐμπαίζεις.
Στον οὐρανὸν διέτρεχον αἱ πελιδναὶ νεφέλαι.

Πολιορκοῦντο τῶν ἐχθρῶν τὰ σκάφη ὡς ἀγέλαι
Κι' ἐν πλοίῳ δὲ καθήμενος τὴν Μῆδαν ἐμελέτων,
ὁπότε πόθοι μύριοι εἰς τὴν καρδίαν μ' ἐπέτων.

ΗΡΑΚ. Ὅποσοι πόθοι μύριοι ; Μὲ τὸν Κλεισθένη ἦσο ;

ΔΙΟΝ. Μὴ κοροϊδεύεις ἀδελφεῖ μὴ κάμνεις νὰ σ' ἀφήσω,
Καὶ ἔρωτες ὡς τοὺς ἐμοὺς, ὡς Μόλονας μεγάλους
κανένα δὲν κατέλαβον ἐκ τῶν ἐμῶν, ἢ ἄλλους.

ΗΡΑΚ. Καὶ πόθεν ὦ δελφίδιον σοὶ ἐξερράγ' ἡ λάβα ;

ΔΙΟΝ. Μ' αἰνίγματα δὲν ὀμιλῶ. Μὴ θέλεις πάλι σάβα ;
διότι τοῦτο τὴν ψυχὴν σ' ἐφραίνει καὶ τὸ σῶμα,
κι' ὑφίσταται διάρροϊαν ῥητορικῆς τὸστόμα.

ΗΡΑΚ. Εἰς τὴν ζωὴν μου ἀρκετὴν κατέφαγον μερίδα
κι' ἄμνοὺς καὶ βόας, βεβαιάξ, πρὸς δὲ καὶ τὴν αἰγίδα,

ΔΙΟΝ. Τὴν φάβα μὲν σ' ἐπιποθεῖς, ἐγὼ δὲ Εὐριπίδην,
οὐδεὶς δὲν δύναται εἰπεῖν πῶς δὲν θά ῥθῆ νὰ μ' ἴδῃ.

ΗΡΑΚ. Κ' ἀπὸ τὸν Ἄδην λές θά ῥθῆ ;

ΔΙΟΝ. Ἄν ὄχι καὶ πρὸ κάτω.

ΗΡΑΚ. Τί δὲ ζητεῖς ταλαίπωρε ;

ΔΙΟΝ. Ἐποποιὸν βαρβάτο.
Τὸ πνεῦμα τῆς καταστροφῆς πανταῦ πλέον πλανᾶται
κι' ὅλος ὁ κόσμος ἤρχισεν γιὰ πάντα νὰ κοιμᾶται·
Ἐρῆμωσις δὲ ποιητῶν, οἱ πάντες ἀνευ κλέους,
καὶ Ἐσνοκλῆς καὶ Ἰσφῶν ἀνευ τοῦ Σοφοκλέους,
δὲν δύνανται νὰ κάμωσι, γιὰτὶ τοῖς λέειπ' ὁ τόνος
ἐγὼ δ' οὐδὲ αὐτοὺς ζητῶ.

ΕΑΝΘ. Ἐγκαρίξεν ὁ ὄνος.
κακὸ σημεῖο, φεντικό· Μὴδὲ γιὰ μένα λέτε ;
Ὅ γάιδαρος ἐπεινάσε κι' ὅλη τὴν ὥρα ξέτε.

Ἀκούων τῆς κουβέντες σας τὰ ὄτ' αὐτὸν τεντώνει,
νομίζων πῶς γιὰ ἄχερα τοῦ λές καὶ καμνῶναι.
Βαδίσωμεν, ἀφεντικό, γιὰτὶ θά ξεψυχῶσω,
καὶ ἀφήσε τὸν γίγαντα γιὰτὶ θά τὸν πορδίσω·

ΔΙΟΝ. Σιωπά ζωὸν, πῆγαινε τὸν ὄνον νὰ βοσκήσης.
Ἐδῶ δὲν ἔχεις πρὸ δουλιᾶ, καὶ μὴ ξαναμιλήσης.
Μηδ' ὁ Ἀγάθων ζῆ λοιπὸν, μηδὲ ὁ Ἐσνοκλῆς
μηδὲ καὶ ὁ Πυθάγγελος, φίλτατε Ἡρακλῆς·
Εἰς τῶν μακάρων μὲν ὁ εἰς ἐστὶ τὴν εὐωχίαν,
Εἰς τὴν ἐσχάτην δὲ ὁ δὲ ἐνέπεσε πτωχείαν.
Κι' ὁ τρίτος δὲ ἐχάθηκε· Νὰ πάλιν ὁ Ἐσνοκλῆς.

ΗΡΑΚ. Οὐδεὶς δ' ὑπάρχει ἕτερος νὰ κάμῃ τραγωδίαν,
ἀπὸ τὸν Εὐριπίδην σας ἀκόμη πρὸ ἀστείας ;

ΔΙΟΝ. Ἐπιφυλλίδες εἰν' αὐτὰ γεμᾶται φλυαρίας.
Ταῦτ' οὖν τὰ σκεῦη τοιγαροῦν παραλαβὼν ἀφίχθην
Καὶ γιὰ νὰ μὴ παρακαλῶ ἐσένα ἐμιμήθην.
Εἰπέ μοι οὖν ὅτε ποτὲ, τὸν Κέρβερον φανεύσας
ἀπὸ τὸν Ἄδην ἔφυγες, οὐδέποτε μοιχεύσας.
διὰ τὰς πόλεις, τὰς ὁδοὺς, διὰ τ' ἀρτοποιεῖα
τὰς ἀναπαύλεις τῶν πορνῶν, καὶ τὰ ὑδραγωγεῖα·
τὰς ξενοδόχους τῶν θεῶν, καὶ τοὺς πολλοὺς λιμένους,
ὅπου κανεὶς δὲν δύναται νὰ εὕρῃ πρὸ παρθένου.

ΗΡΑΚ. Ὡ δύστηνε καὶ σὺ νὰ πᾶς στὸν Ἄδην θά τολμήσης ;

ΔΙΟΝ. Εἰπέ μοι περὶ τῆς ὁδοῦ καὶ μὴ μὲ ἐμποδίσῃς,
ἦτις ταχύτερον σ' αὐτὸν καὶ ἐκωλύτως φέρει.

ΕΑΝΘ. Κανεὶς δὲ λόγος δι' ἐμέ ; τὸ στήθος μου ἀσπέρει.

ΔΙΟΝ. Τὴν ταχύτεραν οὖν εἰπέ τῶν ὄσων σὺ γνωρίζεις.

ΗΡΑΚ. Εἰς τὸ λαιμὸ σου τὸ σχοινί... Ὡ παῦσε μὴ φοβίζεις·

ΔΙΟΝ. Τὴν τετριμμένην οὖν λαβὲ τὴν καὶ συντομωτέραν.

ΔΙΟΝ. Μὴ ἐννοεῖς τὸ κώνειον ;

ΗΡΑΚ. Αὐτήν.

ΔΙΟΝ. Οὐχὶ ἐτέραν.

ΗΡΑΚ. Καὶ μὴν τὴν ἄλλην οὖν λαβὲ κατωφερῆ καὶ λείαν
κι' ἀνέβα τὸ Κεραμεικὸν στὴν λαμπαδηφορίαν,
καὶ ὅταν τὰς λαμπάδας τῶν διαταχθῶν νὰ ἀφήσουν
παράτησε τὸ σῶμά σου ἢ πὲς νὰ σὲ γκρεμίσουν.

ΔΙΟΝ. Καὶ κεφαλή μου καὶ κορμὶ σαλάτα θά γινούναι.
Δὲν πάω ἀπ' αὐτὴν ποῦ λές. Ἄλλην ἂν ἔχεις. Ποῦ ναι ;
αὐτὴ ποῦ ἔλαβες καὶ σὺ.

ΗΡΑΚ. Εἰς τινὰ λίμνην ἦξεις·

σὲ μιὰ βαρκίτσα τότε δά. καὶ ἦξεις οὐκ' ἀφίξεις·
ἢν γέρον μιξοπόλιος καλῶς τὴν διευθύνει
ὅν ἐσὼ μισθὸν λαβὼν, καὶ τότε σὲ ἀφήνει.
Δάσπ' ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν θιάσους καὶ μυρσίνας,
πρὸς δὲ χειροκροτήματα, καὶ ἄλλας παντομίμας.

ΙΑΚΩΒΑΤΙΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ ΚΑΙ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ

Χορός Βακράχων.

Πάντα θά κράζομε κοᾶξ
Βρεκεκεκέξ κοᾶξ κοᾶξ

ΔΙΟΝ. Τοὺς τοῦ πρωκτοῦ μου μυελούς συγχίσατε ὀλίγον,
καὶ τράβα, χάρων, τὸ κουπί νὰ φύγω κατεπείγων.
Καὶ μὴν ἡμέτερος πρωκτὸς καὶ γὰρ ἐθίζων κλάνει,
καὶ ὅσο θέλετε ἐσεῖς βροντᾶται στὸ χαθάνι.

Χορός Βακράχων Οὐδὲ ἡμῶν σὺ βεβαιᾶξ
Βρεκεκεκέξ κοᾶξ κοᾶξ
Κοᾶξ κοᾶξ Βρεκεκεκέξ
Βρεκεκεκέξ κοᾶξ.

ΧΑΡ. Ἔ, παῦσε παῦσε, σίγησε, παρέτα τὸ κουπίον
κατάθου δὴ ὡς εἴθισται τὸ σὸν διωβολίον.
Τοὺς βαρθακάκους ἄφησε μονάχοι τους νὰ κρώζου
ποῦ ζῶσι μετὰ τῶν σκατῶν καὶ φρικαλέως ὄζου.
(ὁ Χάρων ἀπέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Ε.

ΔΙΟΝ. Ὁ δὲ Ἐανθίας ἄραγε ... ποῦ εἶναι ὁ Ἐανθίας ;
Μὴ ἐπιόρκους εἶδέ που σὺν δὲ καὶ πατραλοίας ;

ΕΑΝΘ. Τὰ ὅσα εἶδα πάτερ μου δὲν λέγονται μὲ στόμα
καὶ μὲ γραφίδα νὰ γραφοῦν γιατί δὲν ἔχουν κόμα.
Ἐδῶ ἐστὶν ὁ βόρβορος τὸ σκότος καὶ ἡ λάσπη
ἐδῶ ἔναι ποῦ ἐθάψανε τὸ στρατηγὸ Ἀράσπη.
Ἄς προχωρήσωμεν ἐμπρὸς καὶ τότε θὰ νοήσης
ὅμως φοβοῦμ' ἀφεντικῶ, μήπως μετανοήσης.
Ἐν πρώτοις εἶδον κύματα ὀρηπτικοῦ πελάγους
καὶ μέσα στὴν βοῆν αὐτῶν παγερασφόρους τράγους.
Καὶ εἶδα τὸν Θεμιστοκλῆ καὶ τὸν Εὐριβιάδην
τὸν Ἐερόξην καὶ τὸν Πρίαμον καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην
τὸν Ὀμηρον τὸν Αἴαντα πρὸς δὲ καὶ τὸν Σωκράτη
Μὰ τί βρονταὶ τί κεραυνοὶ τί σμερδαλέοι γάτοι !
Καὶ ἐνῶ διήρχοντο αὐτοὶ κατόπιν νᾶσου κι' ἄλλοι
καὶ ἄκουσα τὸν Ποσειδῶ ἀπὸ μακρῶ νὰ ψάλλῃ.
Σ' αὐτὴν ἐπάνω τῆ βοῆ σ' αὐτὸ τὸ νταβατοῦρι
ὄρμῳ ἄνω στὰ στρώματα καθβάλα στὸ γαῖδουρι
ἄλλ' ἔξαφνα τοῦ γαῖδουριοῦ τοῦ κόλλησε μιὰ μῦγα
καὶ μοῦ τινάζει μιὰ κλωτσιά. Σ' ὀρκίζομαι στὴ Στύγα.
Καὶ ὁὗς του τινάζει κλωτσαῖς συχνὰ παναθεμάτο,
καὶ μιὰ καλὴ τινάζαντος μὲ ὀίγει ἀπὸ κάτω,
ἄνοιγε τὰ ρουθούνια του ἐπέντανε τῆ αὐτιά του
κι' ὄλον τὸν Ἄδην χάλασε μὲ τὰ γκαρίσματά του:
Θαρῶ πὼς ἄκουσα βαρὺν καὶ φακκλαῖον κρότον
πολὺ, πολὺ, σιμὰ ἡμῶν, φρονῶ δὲ κι' ἐκ τῶν νότιων

ΔΙΟΝ. Ποῦ, ποῦ, ποῦ σπιν.

ΕΑΝΘ.

ΔΙΟΝ

ΕΑΝΘ. Κατάλαβα ἀφέντη μου πὼς κάνεις τὸν εὐήθη

Ἐξ ὀπισθεν

Ἐξ ὀπισθεν νῦν ἴθι.

Μέλαν θηρίον βλέπω νῦν μεγάλο σὰν μουλᾶρι
Ἔ, τώρα, ἔγινε δελφίν ἔ τώρα ἔναι πουλᾶρι
Ἔ, τώρα ἔγινε σκυλί, τώρα γυναῖκα πλάσμα
Δὲν ἀμφιβάλλω πρὸ μὰ Δί' πὼς θε νὰ ἦναι φᾶσμα

ΔΙΟΝ. Ποῦ, ποῦ, ποῦ ἔστι Ἐανθία μου, φέρε με πρὸς αὐτῆνε
ΕΑΝΘ. Τώρα δὲν εἶναι πρὸ γυνὴ σκυλάκι πάλι εἶναι.
Ἡ δὲ μορφή τ' ἐξήστραψε ὡσὰν ἄστροπελέκι,
ἔ τώρα ἔγινε πουλί μεγάλο σὰν λελέκι.

ΔΙΟΝ. Ποῦ τώρα νὰ ὑπάγωμεν ; ὦ Ποσειδὸν ! ὦ Δία !...

ΕΑΝΘ. Ἄφέντη ξεμυαλιστικῆς.... Ἔ κρύψε τὰ αἰδοῖα.

ΔΙΟΝ. Ἄγαπητοί μου ἱερεῖς ἐσεῖς οἰκτειρατέ με
Κι' ἐκ τῶν φασμάτων τουτωνὶ διαφυλλάξατέ με.

ΕΑΝΘ. Ἡράκλῆς ἀπολώλαμεν

ΔΙΟΝ. Μὴ μ' ὀνομάζης οὕτω.

ΕΑΝΘ. Κατάλαβα στῆ: πλάταις σου πὼς θε νὰ πέση κνοῦτο
Ἄφέντη ἀπολώλαμεν. Ἡράκλ. . . ἀφέντη τρέξε.

ΔΙΟΝ. Τί, τί, τί εἶναι πάλ' αὐτό. ὦ τὴν καρδιά μου βρέξε,

ΕΑΝΘ. Ἰδοῦ το νὰ το ἔρχεται βαδίζει ὀλοένα

ΔΙΟΝ. Ἐσὺ τοῦ Ἄδου φάντασμα τί θέλεις ἀπὸ μένα.
Βαβαί ! Ἰώ ! ἰαττατὶ, παπαί ! Ἰού ! Ἰάτα...

ΕΑΝΘ. Ἄφέντ' ἀπὸ τὰ κύματα ἐπέταξε μιὰ γάτα.

ΔΙΟΝ. ὦ πόσον μὲ ἐτρόμαξε . Παπᾶ μου φύλαξέ με,
Κι' ἀπὸ τὰ φάσματα αὐτὰ ἀμέσως ἄρπαξέ με.
Μὴν εἶναι ὄνειρον λοιπὸν ἢ φαντασίας πλάσμα;
Ἄλλὰ γιατί μὲ κυνηγᾷ τὸ φρικαλέον φᾶσμα ;
Μακρὰν ἀχρεῖον φάντασμα μακρὰν ἀπ' ἐδῶ πέρα,

ΕΑΝΘ. Θενὰ τὸν κᾶνης κόψιμο νὰ ἔχη νύχτα μέρα.

ΔΙΟΝ. Μὴ ἐβλασφήμησα θεᾶν, Ἐρμῆν ἢ Ποσειδῶνα
ἢ μὴ τινὰ ἄλλον θεὸν Ἡραν ἢ Ἀμαζόνα ;
Βαδίσωμεν, Ἐανθία μου, βαδίσωμεν ἐν τάχει

ΕΑΝΘ. Ἄλλὰ τὰ στρώματ' ὡς ὄρας μοῦ πέφτουν ἀπ' τῆ ῥάχη.

(ἴσταται ἐνώπιον θύρας)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Διόνυσος Ἐανθίας εἶτα Αἰακός.

ΔΙΟΝ. Τὴν θύραν τήνδε κρούσωμεν. Ἐανθία ἔλα κρούσε.
Πὼς ἄρα οἱ ἐντόπιοι ν' ἀνοιγῶσιν, ὦ Μοῦσαι ;

ΕΑΝΘ. Τὸ σχῆμ' ἀφοῦ καὶ τὴν μορφήν ἔχεις τοῦ Ἡρακλέους
ὡς δὲ καὶ τέκνον τοῦ θεοῦ ἀπὸ τοὺς σμερδαλέους
προσκάλεσε καὶ κτύπησε καὶ φώναξε ἐντόνω.

ΔΙΟΝ. Παιδί ! παιδί ! παιδί !

ΑΙΑΚ. Τίς εἶ ;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΑΙΑΚ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΕΟΥΡΙΟΥ

Ἄ τῆς Ἀλκμήνης γόνος.

Ὁ βδελυρὸς καὶ μιαιφὸς κ' ἀναίσχυτος κηφῆνα
ὅστις τὸν Κερβερον ἡμῶν ἐγέλασε τὸν κύνα
κἀπῆξας ἀγγῶν ἀποδράς ἄχου λαθῶν συγχρόνωσ
τοὶ γὰρ γε γοῦν τοῖνυν ἄρ' οὖν ἤλθ' ὁ κακὸς σου χρόνος.

αίμωσταγής δὲ σκόπελος καὶ πέτρα παναγρία
καὶ Ἐριννεῖς περιδρομοὶ θὰ σὲ δεχοῦν. Μὰ Δία:
Μ' ὀχτῶ κεφάλια ἐχιδναὶ θὰ σὲ δαγκοῦν στὴ πλάτη
τὰ δὲ πλεμόνια θὰ σοῦ φᾶν ἐκ Ταρτησίας γάτοι.
Γοργόναί δὲ τιθράσαι τὸν ὄρρον θὰ σοῦ σπάσουν,
τὰ Ἰματωμένα ἄντερα καὶ ἔτσι θὰ σὲ σκάσουν
Κ' ἀμέσως τώρα ἄθλιε τρέχω νὰ τοὺς φωνάξω.

(ἀπέρχεται)

ΔΙΟΝ. Ξανθία ἀπολώλαμεν (γονυπετεῖ)

ΞΑΝΘ. Πῶς μοῦ ῥθε νὰ σὲ σφάξω
κοροῖδο πῶς δὲν ἴμιλαγες; Σήκω μὴ σοῦ ῥθη κ' ἄλλος.

ΔΙΟΝ. Νερὸ ρίξε μου στὴν καρδιά, γιατί μοῦ ἤλθε σάλος

ΞΑΝΘ. Μολὼν λαβὲ,

ΔΙΟΝ. Ἐξ ὀπισθεν (δεικνύει τὴν ὠμοπλάτην)

ΞΑΝΘ. Ὡ παντοκράτωρ Δία!

στὴν πλάτην, ὦ ἠλίθιε, τὴν ἔχεις τὴν καρδιά;

ΔΙΟΝ. Ἐσύρθη καὶ εἰσέδυσσε στὴν κάτω μου κοιλία.

ΞΑΝΘ. Χεζᾶ!

ΔΙΟΝ. Γιατί σοῦ ζήτησα νερὸ εἶναι δειλία;

ΞΑΝΘ. Ἀλλά;

ΔΙΟΝ. Χαμαὶ ἐκάθισα νὰ ὀσφρανθῶ τὴν χλόην

ΞΑΝΘ. Σιγὰ νὰ μὴν ἐκάθισες νὰ ὀσφρανθῆς ἀλόην.

ΔΙΟΝ. Ἐπειδ' ἀνδρεία λέγεις σὺ ὅτ' ἔχεις κί' εὐτολμία
γινοῦ Ἡράκλῆς τώρα σὺ καὶ δός μου τὰ ἠνία
τὸν γαῖδαρο νὰ ὀδηγῶ, τὰ στρώματα στὸν ὄμο

ΞΑΝΘ. Σ' ἀνώτερα ἀφεντικῶ, καββάλα καὶ τὸν ὄνο.
Καὶ δὲς ἂν θὰ ἴναι πιὸ δειλὸς ὁ Ἡρακλοξάνθιας.
Θαρρῶ πῶς ἄκουσα φωνὰς καθ' ὄλα γυναικειάς.
Θαρρῶ πῶς εἶναι κάμπουσας. Ἄκου πῶς κακαρίζουν;
Καββάλα θὰ εὐρίσκονται. Σᾶ νὰ τῆς γαργαλίζουν.
Ἐκεῖνο τὸν κούνημα τὰ νεῦρά μου σπαράζει,
Καὶ φοῦρνος ὄλος γίνομαι. Ὅποιο νὰ ἔχουν νάζι.

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Θεράπαινα Περσεφόνης καὶ οἱ ἄνω.

ΘΕΡΑΠ. Καλῶς τον καλοσώρισες. Πῶς ἔχεις Ἡρακλέα;

Ἐλάτε ἔμβα γρήγορα μαζί σου κί' ἡ παρέα.

Ἡ Περσεφόν' ὡς ἤκουσεν ὅτ' ἤλθε ἐν τῷ Ἄδη

Εὐθύς ἐπροσεκάλεσε καὶ τὸν Εὐρυδιάδη.

Φάβας καζάνια δώδεκα σοῦ ἔβρασε μεγάλα,

πρὸς δὲ ψαμμία εἴκοσιν ἐζύμωσε μεγάλα.

Πρὸς δ' ἓνα βούβαλο παχὺ, πρὸς δὲ κί' ὀλίγα κί' πητῆς,

Κρέας ψητῶ, κρέας βραστῶ, περίπου πάντε χυτῆρες.

Πρὸς δὲ καὶ κόττες στὸ σουβλί, τράγους καὶ βοδυστιμένους,

Περδίκια, πάπιες, λαγωούς, ἰχθεῖς τιγανισμένους.

Πρὸς δὲ καὶ Σαλαμοσκυλάφου κεφαλοσαλτῶ

— ὀφθίκοις λιραντισμένοι / λυκοταίφο —

— φασιάνο περιστέροκοκοροκό τοροῖδο —

— γελάδοκα τσίκοάνολα γωπεροδικοχύμο —

— φασδύλοριζοράπανδκάρδαμοφαρούλο —

— βλασταροπρασοσκοροδοκορομυδοπορτοκαλλίων.

ΞΑΝΘ. Βαβαί! παπαί! ἰού! φαγιά ὡσεὶ ξενοδοχεῖον.

Ἰαί, ἰαί δειπνήσωμεν, εὐοῖ, εὐὰν ἄς προῖμε

Λαβὲ τὸ φόρτωμα παιδί τὰ φαγητὰ νὰ δοῦμε.

ΘΕΡ. Ἐκτὸς τῶν τόσων φαγητῶν καὶ τῶν ποτῶν συνάμα,

Τρία κορίττ' ὀλόγυμα. Μὰ τί ὄραϊο πρᾶμα,

Σουράβλια θὰ μᾶς παίζουνε. Μὰ Δι' ὅποια φύσις,

Μὰ τί γλουτοὺς μὰ τί μαστοὺς, ποῦ εἶναι νὰ σαστήσης.

ΞΑΝΘ. Ἡ Περσεφόνη, ὦ Ἐρμῆ, ὦ τί ὄραϊον δρᾶμα,

Ὡ ποῖος τύπος καλλονῆς. ὅποιον γλυκὺ κρᾶμα.

Εὐοῖ λοιπὸν πηγαίνομεν, εὐὰν στὰς χορευτριάς,

Τὸν δούλον τοῦτον σύστησε εἰς τὰς πανδοκευτριάς.

Εὐοῖ ὁ μῶσχος ὁ πολὺς, εὐὰν ζωὴ γλυκεῖα,

Εὐοῖ τὸ μέλι μπόλικο, εὐὰν κί' ἡ ἀμβροσία,

Εὐοῖ ζωὴ καὶ λεβεντιὰ, εὐὰν κί' ἡ Περτεφόνη,

Εὐοῖ τὰ πέα στύοιντε καὶ τὰ αἰδοῖ' φρουτκῶνει.

(Θεράπαινα ἀναχωρεῖ.)

ΔΙΟΝ. Ἐ στάσου καὶ μὴ βιάζεται, μεγάλη φόρα πῆρες.

Στὸν ὄνον δὲς' τὰ στρώματα ἰδοῦ οἱ ἄορτῆρες.

ΞΑΝΘ. Ἐνῶ ἀκόμ' ἔχω καιρὸ νὰ φθάσω εἰς τὸ τέμα,

πολὺ θὰ ἤμουνα κουτὸς νὰ σοῦ ἴδινα τὸ δέρμα.

ΔΙΟΝ. Κανάγια σ' ἀστειεύθηκα, ἐμπρὸς τὸ δέρμα δός μου;

Δούλος νὰ γίνης γυιὸς θεοῦ κ' ἐμένα ἰδελφός μου.

ΞΑΝΘ. Θὰ μετανοιώσης μιὰ φορὰ μὰ τὸν θεὸν τὸν Δία,

ἀλλὰ νερὸ δὲν σφάξα νε νὰ ρίξης στὴν καρδιά.

ΔΙΟΝ. Μὰ τί γελοῖος δούλος εἶ, θέλων θεὸς νὰ γίνης;

Διὸς υἱὸς, ἐμοῦ ἰδελφός καὶ τέκνον τῆς Ἀλκμήνης;

Τὰ παλhogύναια ποθῶν ἐπὶ στρωμάτων κλίνης,

τὸ πέος νὰ σοῦ θέτωσι στὸ Δέλτα νὰ τὸ σβύνης.

ΞΑΝΘ. Καλὰ, καλὰ, ἰδοῦ, λαβὲ, καὶ μὴ πολὺ μουγγρίζεις.

Νὰ κάποιος ἔρχεται. Γιατί τὰ μούτρα σου ξυνίζεις;

ΣΚΗΝΗ Η΄.

Πανδοκεῦτρια, Πλαθάνη καὶ οἱ ἄνω.

ΠΑΝΔ. Πλαθάνη τρέξε ἤλθ' αὐτὸς, ἐκεῖνος ποῦ μιὰ μέρα

δέκα ψαμί, ἀπ' τὸ μαγαζὶ μᾶς ἐκλεψεν ἡ λέρα.

ΠΛΑΘ. Μὰ τὸ θεὸ, ὁ ἴδιος...

ΞΑΝΘ. (προσποιούμενος ὅτι δὲν ἐννοεῖ). Κανεὶς μὴ μετανοιῶνει;

ΠΑΝΔ. Καὶ κρέας δέκα ὀβολῶν. Γιὰ δὲς τον πῶς καμώνει!

Προσέτι καὶ τὰ σκόροδα.

ΠΑΝΔ. (πρὸς τὸν Διόνυσον ἰδίᾳ) (Σοῦ φύγανε τὰ οὔρα).

ΜΟΥΣΙΚΟ. Καὶ τὸ τυρὶ τὸ ἄδαρτο μαζί με τὴν βεδούρα

ΞΑΝΘ. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἔργον του παντοῦ τὰ ἴδια κάνει

Handwritten notes and signatures in the center of the page, including the name 'V. K. K. K.' and other illegible scribbles.

ΠΑΝΔ. Στόν πάτρωνά μου Κλέωνα
 ΔΙΟΝ. Ὁ χῶ πρωκτός μου κλάνει.
 ΠΛΑΘ. Καί τόν ἐμόν Ὑπέρολον γιά νά τόν ἀφανίσῃ,
 Νά σπάσῃ τοῦς ὀδόντας του, τὸ λάρυγγα νά σχίσῃ.
 ΠΑΝΔ. Μὲς τὸ πηγάδι θά ριφθῆς μὲ τὸ κεφάλι κάτω,
 καί τ' ἄντερά σου θά γινοῦν ἓνα καλὸ σφουγγάτο.
 Ἐμπρὸς λοιπὸν στόν Κλέωνα γιά νά τόν διορθώσῃ.
 Γιά νά τοῦ σπάσῃ τὰ πλευρά, νά μὴ ξαναζυγώσῃ.
 (ἀναχωροῦν.)

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Διόνυσος Ξανθίας εἶτα Αἰακός.

ΔΙΟΝ. Ἐχάθηκα Ξανθία μου. Ξανθία μου ἐχάθης,
 ΞΑΝΘ. Ἀφεντικὸ λολάθικες, ἀφεντικὸ κουτάθικες.
 Γνωρίζω τώρα τί θά 'πῆς. Δὲν γίνομ' Ἡρακλῆς,
 καί ὅσῳ θεὸς ἰκέτευσ, καί γάρ τοῦ κάκου κλαίεις.
 Καί πῶς Ἀλκμήνης καί Διὸς υἱὸς ἐγὼ νά γίνω,
 δούλος ὦν ἅμα καί θνητός;
 ΔΙΟΝ. Τὴν κεφαλὴν μου κλίνω.
 Τὸ δέρμα πάρε φέρετο κι' ἂν στοῦ ματαζητήσω.
 νά χάσω τὴ γυναῖκα μου κι' ἐγὼ μὴ ξαναζήσω.
 ΞΑΝΘ. Τὸν ὄρκον σου τὸν δέχομαι δὸς μοι λοιπὸν τὸ δέρμα
 βαδίσωμεν μὴ φθάσωμεν στοῦ φαγητοῦ τὸ τέρμα.
 ΔΙΟΝ. Λοιπὸν ἐνδύσου γρήγορα γιὰ τὴν ἀκούω κρότον.
 (εἰσέρχεται ὁ Αἰακός)
 ΑἰΑΚ. Ἀμέσως τοῦτον δέσατέ τὸν φαῦλον σκυλοκλόπον.
 ΔΙΟΝ. Μήτοι κακὸν ἤλύε τινος;
 ΞΑΝΘ. Πολὺ μὴ χολοσκάτε
 ΑἰΑΚ. Χῶ Πόροκας χῶ Σκεύλιας ποῦστε τί τὸν φυλάττε;
 ΞΑΝΘ. Καί ἂν νομίζῃς πῶποτε ὅτ' ἤλθον εἰς τὸν Ἄδην
 τὸν δούλον τοῦτον ξύλαβε καί σούβλισε ἐκτάδην
 εἰ δὲ τὸ πρᾶγμα τοῦτοθ' ἂν σοὶ φανεῖ γενναῖον
 στή μύτη ρίχτου Ἐξείδιον· κ' ἐν τάχει βαδιστέον.
 εἰ δὲ καί πάλιν τοῦτοθ' μικρὸν φανεῖ σοι πάνυ,
 βγάλτου τὰ πόδια λιόττετο τὰ μούτρα στοῦ χαβάνι.
 ΑἰΑΚ. Στὴν δίκην του νά 'σαι παρὼν νά ἐπιφέρῃς κρίσεις
 ἐσὺ δὲ φαυλεπίφαυλε νά μὲ ἀκολουθήσῃς.
 ΔΙΟΝ. Ἀθάνατος δὲ ὦν ἐγὼ καί τέκνον τῆς Σεμέλης
 βορρᾶ λεόντων θά γένῃς τῆς φοβεραῆς ἀγέλης.
 ΞΑΝΘ. Πολὺ δὲ περισσότερον ἐστὶ μαστιγωτέος,
 γιὰ τί θεὸν αὐτὸν καλεῖ. Σοὶ ὀμιλῶ σπουδαίως.
 ΔΙΟΝ. Ἀφοῦ αὐτὸν θεὸν καλεῖς, νά φάς ξυλῆαις δὲν πρέπει;
 ἀφοῦ αὐτὸς στραβώθηκε καί τ' εἶσαι δὲν σὲ βλέπει;
 ΑἰΑΚ. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν χάνομαι μὲ λογία στόν ἄσπρον
 θά βασανίσω καί τοὺς δύο καί νύκτα καί ἡμέρα.
 ΞΑΝΘ. Πάνυ ραδίως ὀμιλεῖς καί κτύπα μὲ σαῖτα
 βασανίσει ὅσῳ 'μπορεῖς, κάνε κεράλια πῆττα.

ΑἰΑΚ. Ἐμπρὸς λοιπὸν βαδίσωμεν νά 'δῶ πῶς θά πονέσῃ
 ἐκεῖνος δὲν θά 'ναι θεός Σ' ἐκτύπησα στή μέση.
 ΞΑΝΘ. Νὴ Δία δὲν κατάλαβα.
 ΑἰΑΚ. Σὲ κτύπησα στή μύτη.
 ΞΑΝΘ. ὦχ! ὦχ! ὦχ! ὦχ!
 ΑἰΑΚ. Ἐπόνεσες;
 ΞΑΝΘ. ὦ τί ὠραῖο σπῆτι!
 ἀπ' τὴν χαράν μου 'φώναξα, ἰδὼν ἐντὸς μπριζόλες
 γιὰ τ' ἀπ' τὴν πείνα τὴ πολλὴ πέζ' ἢ κοιλιὰ μου βιόλες.
 ΑἰΑΚ. Θεάνθρωπος εἶσαι, Μὰ Δι', καί βαδιστέον δεῦρο
 νά ἰδῶ δὲν θά δυνηθῶ τρόπον τινά νά εὐρῶ,
 νά ἐνοήσω τίς θεὸς ἀπὸ τοὺς δύο σὰς εἶναι.
 Στόν μὴ θεὸν ἀλοίμονον τὸ τί θά πέσῃ κρίνε.
 Βαδίσωμεν, βαδίσωμεν. Σ' ἐκτύπησα στοῦ 'δοῖον.
 ΔΙΟΝ. Ἰού! Βαβαί!
 ΑἰΑΚ. Ἐπόνεσες;
 ΔΙΟΝ. ὦ τί καλὸν παιδίον
 ὀρῶ στή μέσ' ἔχει σπαθί, στόν ὄμον του τρουμπέτα,
 ἀκόντιον στάς χειράς του, δόρυ καί μπαγιονέτα.
 (Κτυπᾶ ἐνναλᾶξ ἀμφοτέρους)
 ΞΑΝΘ. Βαβαί! παπαί!
 ΑἰΑΚ. Τί κλαῖς ἐσὺ;
 ΞΑΝΘ. Ὁσφράνθηκα κρομμύδια.
 (Ὁ φαῦλος τοῦ ζωμάτισε τὸ πέος καί τ' ἀρχήδια).
 ΔΙΟΝ. ὦχ! ὦχ, ἰού, ἰατταταί!
 ΑἰΑΚ. Τί κλαῖς;
 ΔΙΟΝ. Μοῦ μπῆκ' ἀγκάθι.
 (Τὸ Πέος μου τ' ἀφάνισε κ' ὀλόρθιον ἐστάθη).
 Ποῦ οἱ Δελφοί, ὦ Ἀπολλων ἢ ποῦ κεῖται ἡ Δῆλος;
 ΞΑΝΔ. Ἐπόνεσε, δὲν ἤκουσες; ὁ φαῦλος καί στωμύλος;
 ΔΙΟΝ. Δὲν ἤλγησα παγκάκιστε ἀλλ' ἄλλο ἐνθυμήθην,
 τὸν Ἰππωνάκτου Ἰαμβον καί γάρ τὸν ἐμιμήθην.
 ΞΑΝΘ. Μὴδὲν θαρρῶ, ὦ Αἰακέ, πῶς ἔκαμες ὡς τώρα,
 ξεβράκωσέ του τὰ κωλιά καί κτύπα του μὲ φόρα.
 ΑἰΑΚ. Καλὰ ποῦ τὸ θυμήθηκες. Βγάλ' ἐξω τὰ κωλιά σου,
 λαβὲ τὴν μιὰ λαβὲ κι' αὐτὴ, καί τούτη στή κοιλιά σου.
 Μὰ τίς λοιπὸν εἶναι θεός—ὅποια εἶσαι φύσις,
 ΞΑΝΘ. ὦ Αἰκέ μου πρόσεξε νά μὴ μετανοήσῃς.
 ΔΙΟΝ. Δὲν σὲ φοβοῦμαι ἤκουσες στοῦ λέγω τέλος πάντων,
 εἶμαι τὸ τέκνον τοῦ Διὸς τῶν εὐκλεῶν γιγάντων.
 ΑἰΑΚ. Στόν Πλούτωνα πηγαίνομεν αὐτὸς νά σ' ἀνακρίνῃ
 ΞΑΝΘ. (Ἐμπρὸς λοιπὸν ἀφεντικὸ καί ὅτι γίν' ἄς γίνῃ)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ ΣΚΗΝΗ Γ'.
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΠΛΟΥΤΩΝ, Περσεφόνη, Θεοράπαινα, Διόνυσος,
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ
 Αἰακός, Ξανθίας, Χορὸς γυναικῶν, Χορὸς βατράχων.

ΔΙΟΝ. Ὅποια ὄνειρα γλυκὰ ὁ νοῦς μου πλάττει τώρα
 ἀπ' ὅτου ἐφυγον μακρὰν τὰ φάσματα κ' ἡ μπόρα.

Φαντάζομαι συμπλέγματα μαγευτικῶν εἰκόνων
καὶ καλλιστέρους δέσποινος ἐπόθησ' ἀπὸ χρόνων·
'Ηγάπησα περιπαθῶς τὸ γυναικεῖον φύλον,
καὶ δι' αὐτὸ ἐθύμωσα μετὰ τῶν ἄλλων φίλων.

ΕΑΝΘ. Ἀφεντικὸ παραληρεῖς τὸ βλέπω μὰ τὸν Δία,
πῶς πάσχεις δὲ φαντάζομαι ἀπὸ φρενοληψία.
'Αφέντι ἄς εἰσέλθωμεν, δὲν ἤκουσες παιγνίδια ;
ἐμένα μου ἐκτύπησαν στὴ μύτη μου κρομμύδια.

ΘΕΡΑΠ. Εἰσέλθετε, εἰσέλθετε εἰσέλθετ' ἐλευθέρως,
ΕΑΝΘ. (τοῦ μαγευτοῦ ἠρέθισε τὴ μύτη μου ὁ ἔρωσ.)
Εὐχαριστῶ εὐχαριστῶ, καλὲ μὴν ἐνοχλεῖσθε,
(ἄχ ποῦ νὰ εἶναι τὰ φαγιὰ, ἄχ ποῦ φαγιὰ μου εἴσθε.)

ΠΛ. Εἰσέλθετε λοιπὸν ταχεῖς, συρθηῖτε στὸ τραπέζι
γιατὶ ὁ Πλούτων δὲν μπορεῖ πλεῖστον νὰ παίξῃ.
Εἰμὲν δεχθῆτε μεθ' ἡμῶν νὰ φάγετε συγχρόνως
κι' εἰπῆτε νέον τι ἡμῖν, θὰ σᾶς δεχθῆ ὁ Κρόνος.

'Αλλέως μὴ νομίσητε πῶς θὰ σᾶς ἀπαλλάξω
ὁ θόρβορος θὰ σᾶς δεχθῆ. Τὸν Αἰακὸν ἄς κράξω.
ΔΙΟΝ. Δεχόμεθα, δεχόμεθα, δεγόμεθ' εὐχαρίστως
ἀλλὰ διήγησιν τινὰ δὲν ἔξερω περιπύστως
ὁ Ἡρακλῆς τοῦτοσι γνωρίζει ἐμοῦ πλέον.

ΕΑΝΘ. (Στὴν κεφαλὴν σου πάραυτα ὕδωρ θὰ ρίψω ζέον).
Τί νὰ σᾶς πῶ βρὲ ἀδελφε κ' ἐγὼ καλὰ δὲ ξέρω
καὶ σκοῦρα ὅπως δῆποτε θε νὰ τὰ καταφέρω
ἐν περιλήψει τοιγαροῦν κι' ἂν θες νὰ ἐννοήσης,
(ἀφέντι πρόσεξε καλὰ νὰ μὴ μετανοήσης)
(ὡς ἔφερα τὰ πράγματα ὡς βλέπεις εἰς τὸ τέρμα)
(καὶ μου ζητήσης κάθαμα τὸ εὐκλεές μου δέσμα).
— Τὴν ἀετοῦ μορφήν λαβὼν ὁ Ζεὺς ἐπὶ τῆς Ἰδῆς—
— Ἐνθα τὰς αἴγας ἔβοσκεν ὁ παῖς ὁ Γανυμίδης—
— διὰ τοῦ ράμφους ἤγαγε, στὸν Ὀλυμπο ἐφάνη—
— ἐκεῖ δὲ τοῦτον παρευθὺς στὴν κλίνην τοῦ προφθάνει,—
— κ' ἐκεῖ τὸν κρύβει παρευθὺς γιὰ πάντα νὰ τὸν ἔχει—
— ἐπειδ' ἡ Ἥρα μύρισε πῶς κἄτι τι θὰ τρέχει.—

ΠΕΡΣ. Καὶ τί ἐποίησεν ὁ Ζεὺς σαυτὸν τὸν θῆλυ νέον ;

ΕΑΝΘ. Πρᾶγμα πολὺ σημαντικὸν καὶ πάνυ σμερδαλέον.
— ἐν περιλήψει τοιγαροῦν καὶ ἂν θες νὰ ἐννοήσης,—
— τῷ λέγει, ὦ Γανυμίδες ἐλθέ νὰ μὲ φιλήσης.—
— καθάπερ ράμφος οὐχ ὄρας καὶ ἀνυχας καὶ πτίλα—
— ἀλλὰ θεῶν τὸν βρασιλῆν, τοῦ θὰ σοῦ δίδῃ μῆλα.—
— Ἐσὺ λοιπὸν ἦσαι ὁ πᾶν. Ἐγὼ τί δὲ σὲ μέλλει ;
— Ἀλλὰ ποῦ ναι τὰ κέσασα κ' οἱ τρίχεις εἰς τὰ σκέλη ;
— ἀλλὰ γιατί μὲ ἤρπασες μὲ ἐμοῦ ἐνταῦθα ἤκει ;
— τὰ δὲ ἀρνιά μου μοναχὰ θὰ πέσωσιν ἐν κούκας ;
— Ὡς ἀφελῆς ὁ παῖς ἐστὶ κ' ἀπλοϊκὸς αἰνῶμα.
— ἐνταῦθα μέλλεις νὰ γευθῆς τοῦ νέκταρος τὸ βᾶμα·
— Εἶδ' ἐπιθυμήσαμε νὰ παίξω τίς συμπαίξει ;
— Μετὰ τοῦ φίλου ἔρωτος πολλὰκις θέλει τρέξει·

— Λοιπὸν μετὰ τοῦ ἔρωτος τὸ βράδυ θὰ κοιμῶμαι ;
— Αὐτὸ πλέον Γανυμίδες κατόπιν θὰ ἰδοῦμαι.
— Καὶ ἀετὸς ἐγίνηκα καὶ σ' ἤρπασα ἀπ' τὴν Ἰδῆ
— γιὰ νὰ κοιμώμεθα μαζὺ φίλτατε Γανυμίδη·
— νὰ σὲ φιλῶ νὰ μὲ φιλᾶς μαζὺ νὰ ἀγρυπνοῦμε·
— νὰ σ' ἀγαπῶ νὰ μ' ἀγαπᾶς ὁμοῦ ν' ἀγαπηθοῦμε·
— καὶ ἐν συνόψει τοιγαροῦν ἂν θες νὰ ἐννοήσης
— χύσε κρασί στὴν κύλικα καὶ ἐλθέ νὰ μὲ φιλήσης·

ΠΛ. Μὰ τὰς Μεδούσας κάλλιστα περνᾶ κανεῖς ἐπάνω,
φιλῶν τσοαύτας καλλονάς. Ἐγὼ δ' ἐδῶ τί κάνω ;

ΕΑΝΘ. Τὰς ὄρηστρίδας κάλεσον νὰ παίξουν μὲ τὰς Μούσας,
τὸν δούλον τοῦτον συνιστῶ ἀπὸ τὰς Ἀργινούσας.

ΔΙΟΝ. (Ἄχ ἄθλιε τὸ δέσμα δὸς)
ΕΑΝΘ. (Μετάνοιωσες ἀφέντη ;)

ΔΙΟΝ. (Πανάθλιε σοῦ λέω δὸς)
ΕΑΝΘ. (Ἀπάνω εἰς τὸ γλέντι ;)

ΠΕΡΣ. Γιατὶ ὁ δούλος οὕτοσι κακῶς σὲ παρετήρει ;
ΕΑΝΘ. Στὸν Ἄδην ἐφοβήθηκε— Ὁὲς νέκταρ στὸ ποτήρι.

Τὰς γυμνωλένους κάλεσον νὰ παίξουνε κομμάτι,
καὶ πῶς τὸν Ἄρη δέσανε ἀπάνω στὸ κρεβάτι.
Θέλω σᾶς εἶπει ἔπειτα. Φέρε νὰ σοῦ τσουγγρίσω,
(Ἄχ πόσον σ' ἐπεθύμησα— ἐλθέ νὰ σὲ φιλήσω.)

ΠΕΡΣ. Ὅταν δ' ἡ Ἥρα ἔμαθε τ' ἀνδρὸς τῆς τὴν μοιχίαν,
πολὺ θὰ ζυλοτύπησε τὸν παῖδα τὸν Φρυγίαν.

ΕΑΝΘ. Ναὶ μὲν τὸν εἶπε ζαμπαρᾶ ναὶ μὲν τὸν εἶπε πόρνο
Ναὶ μὲν ἐζηλοτύπησε καθ' ἅπαντα τὸν χρόνο.
Ναὶ μὲν τοῦ εἶπε φίλε μου τὸν νοῦν οὐ μοὶ προσέχεις,
καὶ τὸ μεράκιον αὐτὸ πάντ' ἀγκαλιὰ τὸ ἔχεις.
Ναὶ μὲν τοῦ εἶπε προσοχὴν σὲ μὲ πλέον δὲν δίδει ;
ἐξ οὗ ὁ μεῖραξ οὕτοσι μᾶς ἦλθεν ἐκ τῆς Ἰδῆς.
'Αλλὰ «αὐτὸς ὁ βάρβαρος κ' αὐτὸς ὁ θηλυδρίας»
«μοῦ εἶναι ποθεινότερος» τῇ ἀπαντᾷ ὁ Δίας

ΠΕΡΣ. Μὰ τὰς Γοργόνας κάλλιστα ὁ Ζεὺς τὰ κατορθώνει,
ΕΑΝΘ. (τὰ νεῦρά μου ἐτάραξες ὦ φίλη Περσεφόνη.)

(Ἀφροδισία καλλονὴ ὦ τέρας ὡς ἐκείνη),
(ἂν κατ' ἰδίαν πώποτε σὲ εἶχον εἰς τὴ κλίνην.)

ΠΕΡΣ. Ἄλλ' Ἀφροδίτης κ' Ἄρεως εἶπέ μας τὴν μοιχείαν.
ΕΑΝΘ. (ἂν Περσεφόνη πώποτε σὲ εἶχον κατ' ἰδίαν.)

Πρῶτος στὴν κλίνην ἐγειρεν ὁ φίλος μου ὁ Ἄρης,
(ἄχ νὰ μὴν ἤμουνα κ' ἐγὼ ὠραῖος ὡς ὁ Πάρις.)
Τοῦτον ὁ Ἥλιος ἰδὼν τὸ λέγει τοῦ Ὑφαίστου,
(τοῦ Πλούτωνος νὰ μ' ἀφινε νὰ σὲ φιλήσω πέστου.)
Κ' ἰδὼν αὐτὸν ὁ Ὑφαίστος φυλάει καρσοῦλι,
καὶ τὰ αὐτιά του τέντωσε σὰν ξενικὸ μαρούλι.
Καὶ γούλωσε τὰ μάτια του σὰν ψάρι πεινασμένο,
τὸν Ἄρη βλέποντας γυμνὸ καὶ καταῦδρωμένο.
κρικ, κρᾶκ τὴν πόρτα ἄκουσε κατόπιν νὰ ἀνοίξῃ,
καὶ τὴν καρδιά του βάστικε μὴ πάθῃ ἀπὸ σφύξι.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Τὴν Κύπρον δὲ προβαίνουσαν καὶ θαίνουσαν στήν κλίνην,
"Ἄμ' ὡς τοὺς εἶδε γείραντας πρὸς δὲ κ' αὐτὸν κ' ἐκείνη,
κί' ἐπὶ τὸ ἔργον βρίσκοντο μὲ τὸ σχοινὶ τοὺς δένει,
κί' ἐφώναζε κί' ἄλλους θεοὺς νά 'δοῦναι τι συμβαίνει.
Κ' ἀρχίσανε τοὺς γέλωτας καὶ νά τοὺς κοροϊδεύουν,
καὶ μπλέκανε τὰ πόδια τοὺς ἀντὶ νά ξεμπερδεύουν.
Τὰ κατὰ Ἄρην ταῦτα 'ναι καὶ τὰ κατ' Ἀφροδίτην,
πλὴν μυρουδιά ζαχαρωτῶν μου κτύπησε στήν μύτην.

ΠΕΡΣ. ὦ τί λαμπρά εἰδύλλια προσβλέπει τι ἐπάνω
ταῦτα στὸν Ἄδη δὲν χωροῦν κί' ὀλίγον χαλοσκάνω.

ΕΑΝΘ. (*Ἄ πόσον ἐπεθύμησα μικρὸν νά σὲ φιλήσω)
(γιατὶ μ' αὐτὰ τὰ σκέρτσα σου θεὸ νά λυποτημήσω ;
Ποῦ δ' αἰ χορεύτριαί εἰσὶ τούπικλιν Ὀρχηστρίδες ;
ποῦ 'ναι τὰ ψάρια τὰ θραστὰ καὶ ἡ ψηταῖς σμαρίδες ;
ποῦ 'ναι αἱ ὑποσχέσεις σας τῶν φαγητῶν τὸ πλῆθος ;
κρέας ξερὸ, ψωμί ξερὸ μου κόμπιασε στὸ στήθος.
πῶς θὰ εἰπῶ γιὰ τὸν Ἑρμῆ πόσον ἠσθάνθη πόνον ;
ἐσὺ βρὲ δούλε μιὰρὲ ἐτάϊσες τὸν ὄνον ;
Γιατὶ μ' ἀνελεήμονας καὶ δὴ ἀφιλοξένους
ὁ Ἐάνθ... Ἡράκλῆς δὲν μπορεῖ ν' ἀποδεχθῆ ἑπαίνους,
μόνον διὰ τὴ λίμα του. Θέλει νά φάν φάβα
θέλει γυναικας γελαστὰς γεμάτας ὄλο λάβα
Καὶ τὸ ἀφάτε μάτια ψάρια καὶ περιδρομ' ἡ κοιλιὰ
ταῦτα ἀποσκορακίζω θέλω ντόμπρα τὴ δουλειά.

ΠΕΡΣ. Μικρὰν τινα διήγησον ἂν θεὸς νά ἀρχινίσης,
ναὶ σοὶ ὁμνῶω, μὰ τὸν Δι', (πῶς θεὸ νά μὲ φιλήσης).
Θὰ διατάξω αὐθωρεὶ ὄλας τὰς ὀρχηστρίδας
θὰ σοὶ κομίσουν μόναι τῶν τὸ νέκταρ καὶ σμαρίδας.

ΕΑΝΘ. (Γιὰ τὸ φιλὶ σου δέχομαι) περὶ Ἑρμοῦ θὰ εἰπῶ.
(εἰς τὴν καρδίαν μου δι' ἐσὲ ἠσθάνθη ἕνα κτύπο).
'Ἑρμῆς καὶ Πᾶν ἢ Πᾶν κ' Ἑρμῆς πατὴρ καὶ τέκνον εἶναι
(στὴν ἀγκυλιὰ μου πρόστρεξε τὴν κεφαλὴν σου κλίνε).
'Ἀμφότερ' εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ὑμητοῦ βρεθῆκαν,
(ἄχ Περσεφόνη δι' ἐσὲ οἱ ὀφθαλμοὶ μου βγῆκαν)
Χαῖρε ὦ πάτερ μου Ἑρμῆ—Καὶ πῶς πατὴρ σου εἶμαι ;
(*ὦ Περσεφόνη δι' ἐσὲ ἄψυχος ἦδη κείμεαι).

—Τὴν γὰρ μητέρα μου ποτε σὲ κάποιον μέρος βρῆκες
τῆς ρίχτηκες ἀπὸ κοντὰ καὶ δὴ τῆς παραμπῆκες,
κί' ἐπεὶ δὲ δὲν ἠδύνασο γιὰ νά τὴν καταφέρης
εἰς τράγον μετεβλήθηκες· τοῦτο καλὰ τὸ ξέρεις.

—Καὶ ποῖα κατσίκα 'πόρνευσα καὶ βγῆκες σὺ κενέρι.
θαρρῶ πῶς παίξεις μὲ ἐμὲ καὶ βρίσκεσαι στὸ κέφι

—Τὴν Ἰκαρίου ἐννοῶ τὴν παῖδα Πηνελόπην.

αὐτὴν ἐπαραβιάσες, μὰ τὴν θεὰν Γλαυκώπην
κί' αὐτὴ δ' ἐγκυμωνήσασα ἐγέννησεν ἐμένα

—Θαρρῶ ναι μὰ τὸν Ἄτλαντα πῶς τὰ χεῖρας πρὸ χαμένα.

*Ὁμως δὲν μου 'περ πόρνευσες καμμιὰ φορὰ γιὰ γούστο ;
ἐμάλαξες κἀνα μαστὸ κρυμμένο μὲς τὸν μπουστό ;

—Οὐδὸλως, καὶ σὰν ἤθελα ὄλας θὰ εἶχ' ἐξ' ἴσου
Μαινάδας, Πίτυν, καὶ Ἡχὼ πάσας τοῦ Διονύσου
(Χωρὶς νά θέλ' ἀφεντικὸ, εἶπα τὸ ὄνομά σου

ΔΙΟΝ. (Μὴ τ' ὄνομά μου προκαλεῖς, θὰ εὔρης τὸ μπελά σου)

Χ.ΓΥΝ. Εὐοῖ λοιπὸν χορεύσωμεν ποῦ εἶναι τὰ παιγνίδια
τὸν δούλον ἔχω σύγχωρον ποῦ χεὶ γερὰ ἀρχήδια.

ΕΑΝΘ. (*Ἀφέντη πλέον δὲν βαστῶ νά εἶμαι Ἡρακλῆς)
(καὶ ἂν μικρὸν τώρα σφοιγᾶς μετὰ μικρὸν θὰ κλαίης).
(Πῶς οὔτε σὺ ὁ Ἡρακλῆς οὔτε ὁ δούλος εἶσαι)
(καὶ θὰ σὲ κάμω πρὸ πολὺ στὰ πόδια μου νά κείσαι).

Λοιπὸν, ὦ φίλε Πλούτωνα, καὶ σὺ ὦ Περσεφόνη
ποῦ τῆς λαλιᾶς σου ἡ λαλιὰ πάρα πολὺ λυγώνει
μὴ θέλων ὀποχρέωσι καὶ ἀπὸ σᾶς καμμίαν
διότι ταῦτα προξενοῦν φρίκη καὶ ἀηδία

καὶ πρῶτον σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν φιλοφροσύνη
καὶ δεύτερ' ὁ ἀφέντης μου ἔκαμεν ἀφροσύνη
στὸν Ἄδη γιὰ νά κατεβῆ νά βρῆ τὸν Εὐρουπίδη
καὶ οὔτε τοῦτον εὔρηκε καὶ ἔφαγε κλοτσιδί
καὶ νά σᾶς 'πῶ πῶς οὐτ' ἐγὼ μὴδὲ αὐτὸς συνάμα
εἶναι ὁ γίγας Ἡρακλῆς, μὰ τῆς ζωῆς τὸ νάμα
ἀλλὰ στὸν Ἄδην ὡς εἰκὸς ἐλθὼν νά ἐρευνησῆ
τὸ δέρμα τοῦτο ἔλαβε κανεῖς μὴ τὸν φοβίσει.
Αὐτὸς εἶν' ὁ Διόνυσος κ' ἐγὼ 'μει ὁ Εἰανθίας,
ὅστις τὸ δέρμα ἔλαβε αὐτοῦ διὰ τῆς βίας.

Τοιαῦτα οὖν τὰ κατ' ἐμὲ καὶ γὰ κατὰ Διονύσι
καὶ πρὸς ἀδοιάζει τώρα δὰ γιὰ νά τόνε ξυλίσῃ.

Χ.ΓΥΝ. Χά ! χά ! χά ! χά !... Διόνυσος, τὸ τέκνον τῆς Σεμέλης
στὸν Ἄδην κουβαλήθηκες καὶ σὺ χωρὶς νά θέλεις ;

ΠΕΡΣ. ὦ κρίμα εἰς τοὺς κόπους μου στὴ φάβα στὰ κρομμύδια
στὰ ψάρια καὶ στὰ κρέατα καὶ στὰ γλυκὰ ἀπίδια.

Χ.ΓΥΝ. ὦ κρίμα εἰς τὰς καλλονὰς τῶν τόσων γυναικῶν μας,
γιὰ περιττώματ' ἤξιζες τῶν εὐηδῶν προικτῶν μας.

ΕΑΝΘ. Ἀφέντη μου 'ποθύμησες νάχης τὸ δέρμα τώρα ;
πάρτο λοιπὸν ὀγογγῶρα γιὰτ' ἔφθασεν ἡ μπόρα.
σῆκω λαβὲ τὰ στρώματα αὐτὰ σου τὰ κουρέλια,
'Ἡράκλῆς ἔ ! Αἰσχύλος ἔ ! θὰ σκάτ' ἀπὸ τὰ μέλοια.
Μιὰ τελευταῖα συμβουλή σᾶς δίδω τελευταίως,
ἐρήμην νά δικάσητε τ' ἀφεντικῶ τὸ πέος.

ΠΛΑΘ. Τοὺς γὰρ θεοὺς ἠθέλησες ἵνα ἐξαπατήσης.
εἰς τὰς βασάνους θὰ ριφθῆς διὰ νά μαρτυρήσης.

ΔΙΟΝ. Εἰς τὸν θεὸν ὀρκίζομαι καὶ εἰς τοὺς Κερβερίους,
ὅτ' ἐπειδὴ δὲν θὰ ἔβρισκα πολλοὺς ἐλευθερίους.
τοῦ Ἡρακλέους τὴν μορφήν ἐπῆρ' ἀπὸ τῆς Ἰδης,
ἐλθὼν ἐνταῦθα νά ἰδῶ ποῦ εἶ ὁ Εὐρουπίδης.

ΙΛΚΑΘΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΑ ΠΡΩΤΟΒΗΘΙΑΚΗΣ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΗΣ ΣΑΡΑΝΤΕΙΟΥ ΔΙΩΞΑΤΕ ΤΟΥ Ἄδου παραχρῆμα
ἐπιτροχάδην σπεύσατε μὴ χᾶστε οὐδὲ βῆμα.

ΕΑΝΘ. Τούλάχιστον ἐγέλασα κ' εὐρέθην εἰς κραιπάλην.
 Τίς οἶδε ἂν καμμιά φορά δὲν σᾶς ἐρθῶ και πάλιν.
 Ἄφεντικό μουρμουρισμοὺς ἀκούω σὺν βατράχων
 ἐξέλθομεν ὀγρήγορα τούτων ἐδῶ τῶν βράχων
 ὦ τί ἔναι αὐτὰ ποῦ σοῦ ἔρθαι ἀμέσως στὸ κεφάλι;
 κάλιο στὴ λίμνη νὰ πεφτες δεμένο; στὸ τσουβάλι.
 Τὰ στρώματά σου σήκωσε κ' ἂν θές τὸν Εὐρουπίδην
 ἐπὶ συστάσει γράψε του κ' ἄφρησε τὸ ταξεῖδι.

Χορὸς Βατράχων

Μὲ τὰ δόντια σας κόφτε τ' αὐτὰ του
 τρυπήσατ' αὐτὸν διαμπᾶξ
 Βρεκεκεκέξ κοᾶξ κοᾶξ
 Τὰ μάτια του βγάλτε τὰ πόδια
 και τὴν γλώτταν αὐτὴν βεβαιᾶξ
 Βρεκεκεκέξ κοᾶξ κοᾶξ
 Ἐνθεν μὲν τὰ πλεμόνια τρυπήστε
 ἔνθεν δὲ στὸν πρωκτόν του κολλήστε
 Σιδήρους πυρροὺς
 ποῦ θεοὺς ὡς ἐσᾶς ξεγελάσας
 και θεὸν ἑαυτὸν ὀνομάσας
 — σᾶς εἶπε μωροῦς
 Διόνυσε σ' ἀφίνω υγιάν
 και εἰ ποῦ ἔδης ποτὲ Ἡρακλῆν
 νὰ τοῦ εἶπης πιστῶς,
 πῶς τὸ βῆκαλ' ἂν σκότωσε σκύλο
 δὲν ἤμποδισε τώρα τὸ ξύλο
 γιὰ νὰ γίνης παστός.

Τ Ε Λ Ο Σ

Τοιαῦτα ἀναγνώστὰ μου τὰ περὶ τῶν βατοάχων
 τὰς δὲ πέντε δεκάρας σου ἐρρόφησα στὸν Βάκχον
 Ἄν δὲ τὰ μπακκακιά μου δὲν σοὶ παραρέσουν
 στὴς γειτονιάς σου τὰ μωρὰ δὲς τα γιὰ νὰ τὰ χέσουν
 κ' ἂν τοῦτο σοῦ φανεῖ χοντρό και πέραν τοῦ ὀσίου
 ἄλλο δὲν ἔχω νὰ σοῦ ἔρω και σ' ἔχω διὰ βίου. Χ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Καταβλήματα...
Καταβλήματα...

Παρ-ταί φα-ταί

Τους Βατράχους μου θα εύρης
μεταξύ πολλών βιβλίων,
άν λεπτά περιήντα δώσης
στο ένταθα τρακτορεΐον.

"Όσοι δέ στας έπαρχίας
μένετε και τους ποθήτε
-κείς τα ύποτρακτορεΐα
-ω εάν πάτε θα τους βρήτε.

ΜΟΙ

100 20
200 20
300 20
400 20
500 20
600 20
700 20
800 20
900 20
1000 20

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΟ ΜΕΤΡΩΝ
ΕΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ 52:Φ11 0008